

OKEAN
od
PAPIRA

Knjiga
V

ZORAN PENEVSKI

ilustrovaó Dušan Pavlić

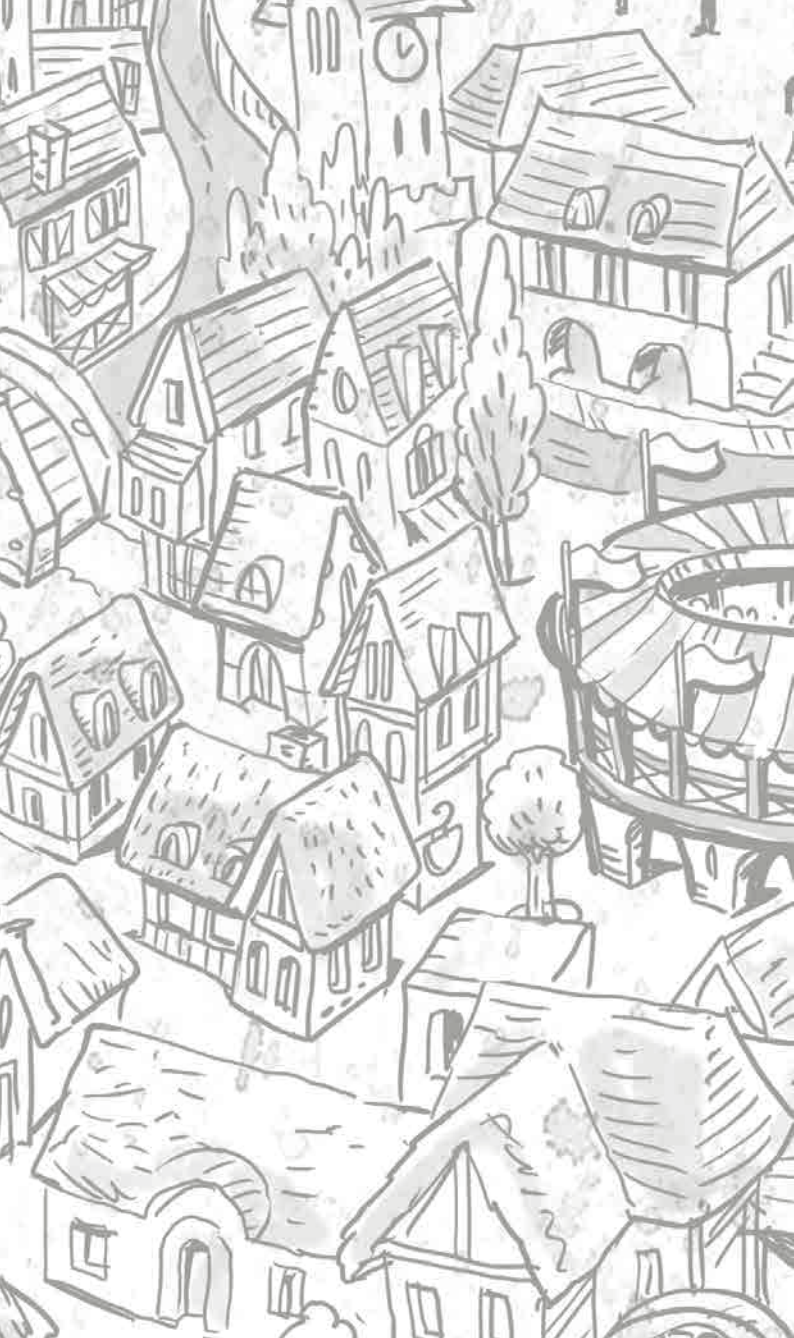
OKEAN OD PAPIRA

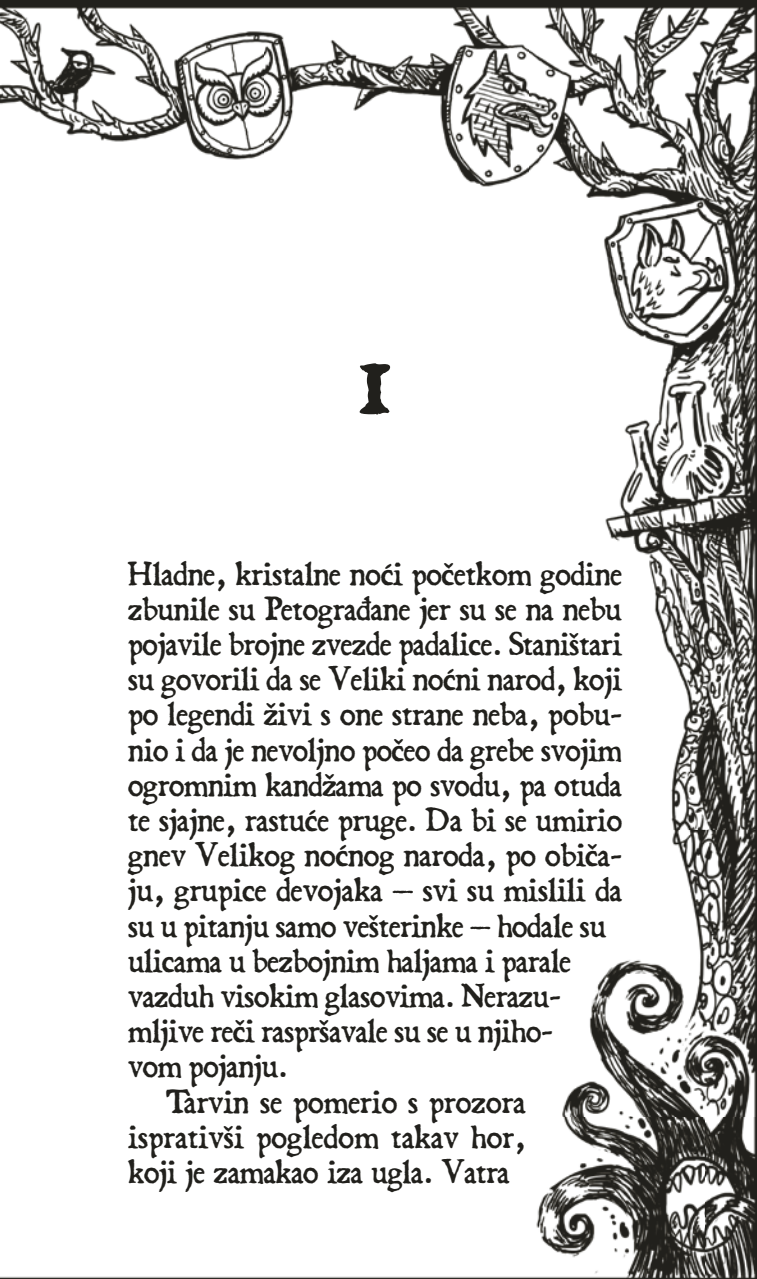
PETI DEO

Uteha tame

■ Laguna ■

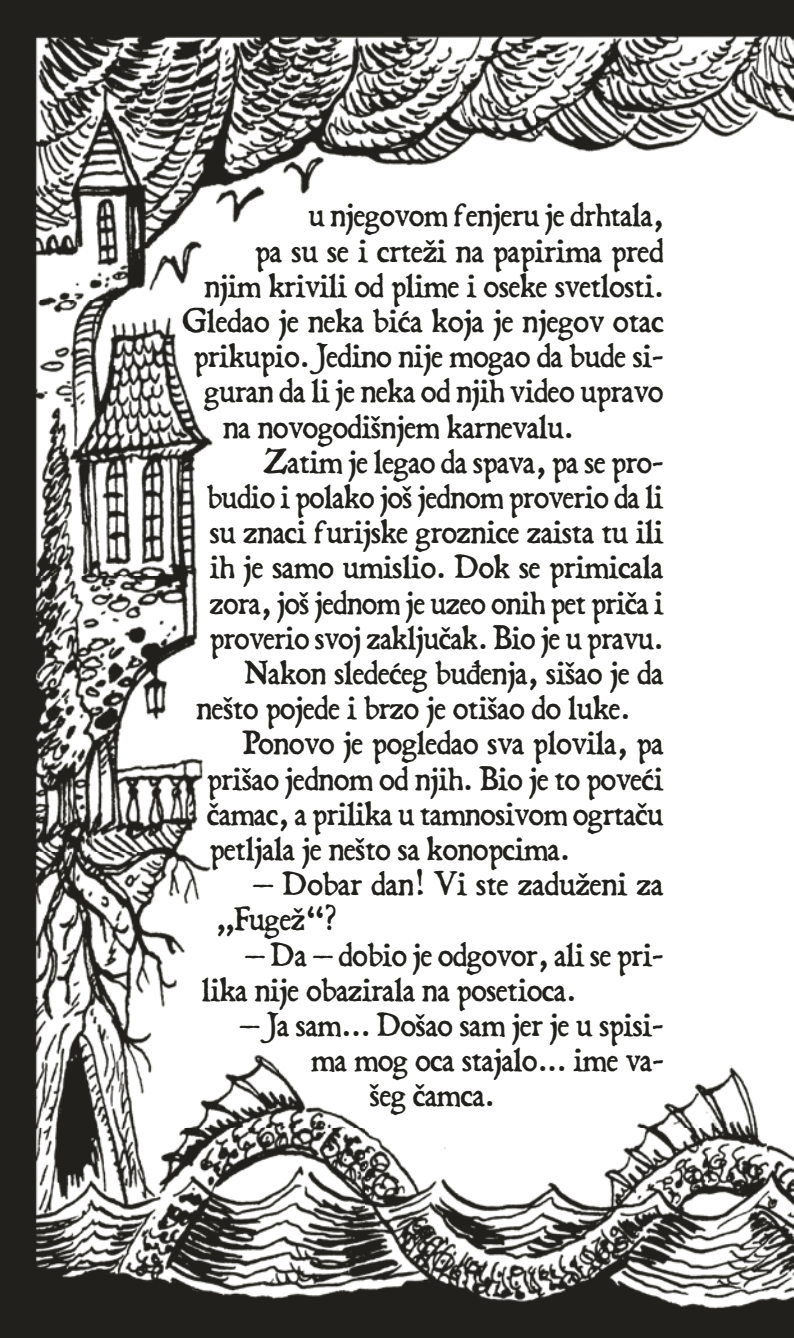
I

Hladne, kristalne noći početkom godine zbunile su Petograđane jer su se na nebu pojavile brojne zvezde padalice. Staništari su govorili da se Veliki noćni narod, koji po legendi živi s one strane neba, pobunio i da je nevoljno počeo da grebe svojim ogromnim kandžama po svodu, pa otuda te sjajne, rastuće pruge. Da bi se umirio gnev Velikog noćnog naroda, po običaju, grupice devojaka — svi su mislili da su u pitanju samo vešterinke — hodale su ulicama u bezbojnim haljama i parale vazduh visokim glasovima. Nerazumljive reči raspršavale su se u njihovom pojanju.

Tarvin se pomerio s prozora isprativši pogledom takav hor, koji je zamakao iza ugla. Vatra

u njegovom fenjeru je drhtala, pa su se i crteži na papirima pred njim krivili od plime i oseke svetlosti. Gledao je neka bića koja je njegov otac prikupio. Jedino nije mogao da bude siguran da li je neka od njih video upravo na novogodišnjem karnevalu.

Zatim je legao da spava, pa se probudio i polako još jednom proverio da li su znaci furijske groznice zaista tu ili ih je samo umislio. Dok se primicala zora, još jednom je uzeo onih pet priča i proverio svoj zaključak. Bio je u pravu.

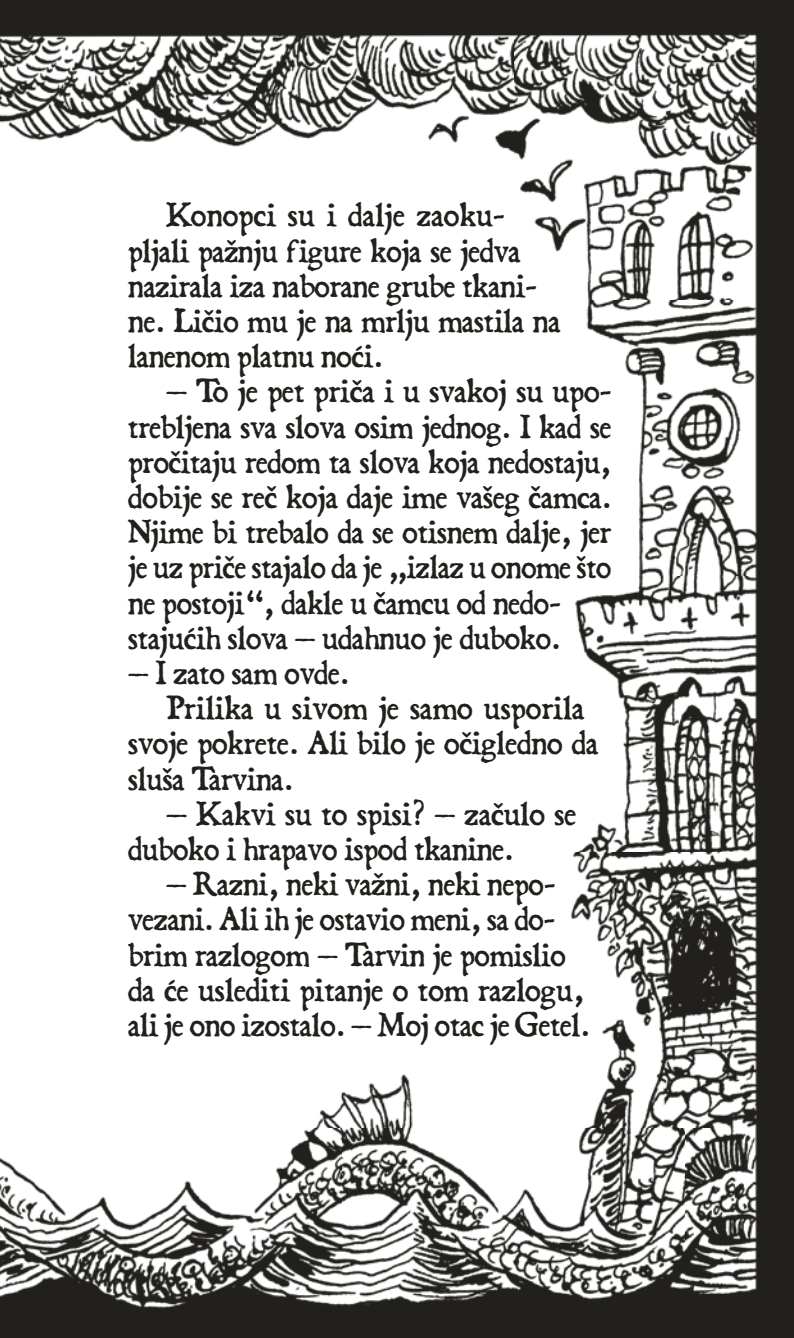
Nakon sledećeg buđenja, sišao je da nešto pojede i brzo je otišao do luke.

Ponovo je pogledao sva plovila, pa prišao jednom od njih. Bio je to poveći čamac, a prilika u tamnosivom ogrtaču petljala je nešto sa konopcima.

— Dobar dan! Vi ste zaduženi za „Fugež“?

— Da — dobio je odgovor, ali se prilika nije obazirala na posetioca.

— Ja sam... Došao sam jer je u spisima mog oca stajalo... ime vašeg čamca.

Konopci su i dalje zaokupljali pažnju figure koja se jedva nazirala iza naborane grube tkanine. Ličio mu je na mrlju mastila na lanenom platnu noći.

— To je pet priča i u svakoj su upotrebljena sva slova osim jednog. I kad se pročitaju redom ta slova koja nedostaju, dobije se reč koja daje ime vašeg čamca. Njime bi trebalo da se otisnem dalje, jer je uz priče stajalo da je „izlaz u onome što ne postoji“, dakle u čamcu od nedostajućih slova — udahnuo je duboko. — I zato sam ovde.

Prilika u sivom je samo usporila svoje pokrete. Ali bilo je očigledno da sluša Tārvina.

— Kakvi su to spisi? — začulo se duboko i hrapavo ispod tkanine.

— Razni, neki važni, neki nepovezani. Ali ih je ostavio meni, sa dobrim razlogom — Tārvin je pomislio da će uslediti pitanje o tom razlogu, ali je ono izostalo. — Moj otac je Getel.

Kapetan „Fugeža“ se najzad uspravio i progovorio tako da su se jasno mogli uočiti samo vrh nosa i deo prosede brade.

– Tvoj otac... bio je važan čovek. Znao je ono što drugi nisu mogli ni da naslute.

– A šta to?

Prilika se načas uspravila i zategla krpe namotane oko šaka.

– Znao je... ono što se zove... Kako se zove?... Jezik vode. Ali ne kao onaj nesrećnik koga su našli jednog jutra prvog dana zelenog doba...

Jezik vode. Tarvin je pomislio na mokre hartije i u glavi mu se javila slika zmiје u gomili lišća. Glas čovjeka pretvorio se u granitni jorgovan.

— Mi smo mahom vodena bića, ali ne razumemo šta sve voda može da nam saopšti. Ali tvoj otac je kapi pretvarao u slova.

Tarvin je u glasu video prozirni med koji pada kroz raširene prste.

— A... a kako je to moguće? — upitao je momak.

— Voda je biće poput nas. Zamisli da ima mozak. I taj mozak okeana šalje talasima signale kao što ljudski mozak upravlja našim telom. Talasi su reči, ispisane drugačijim znacima, nastalim tako što se u obzir uzima njihova visina, nabranost, dužina, zapenušanost... Šta sam ono...? Da, tamo je sve zapisano, u knjigama tvog oca, Tarvine. U njima stoji sve što treba da znamo o planeti, o ovom nebu i o našoj sudbini. Ovo je okean od papira!

Tarvin je opčinjeno slušao. Video je u svojoj glavi izgužvani papir sa rastopljenim slovima.

— A gde su te... knjige?

Tišina je bila zubati mermer.

— Tu. U moru — usledio je odgovor.

Tarvin se nije usudio da pita gde je njegov otac, plašeći se da bi odgovor mogao da bude isti.

– Ali si poranio, mladiću.

– A ko... ko ste vi?

– Ja sam... Veslar – kapuljača se usmerila ka Tarvinu. – Moram da krenem. A ti, upamti ovo... Da, upamti ovo: Obelisk je u prepletu dana i noći.

Veslar se potom okrenuo i nastavio da sređuje brodić.

Tarvin je prozborio, postavio još neka pitanja, ali su se ona izgubila kao sastrugana. Tražio je dodatno pojašnjenje, ali ga nije bilo.

Uz visoke glasove bledih prilika devojaka, obasjanih svećama poput sablasti, Veslar je polako kretao ka crnoj pučini. Kao vesnik večnosti.

